

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1ste Marts 1896.

45de Aargang.

Prover Eder selv.

Ransager Eder selv, om I ere i Troen; prøver Eder selv. (2 Cor. 13,5.)

Nogle faa Ord om ovennævnte Emne ville maaske ikke være uden Interesse for vore Læsere, især paa denne Tid af Aaret, da der vendes Blad i Verdens Historie, en Tildragelse, som naturlig leder Menneskene til at kaste et Blik tilbage paa det svundne Aar og fatte nye Beslutninger for det nye, der aabner sig for dem.

Nødvendigheden af at ransage sig selv er næsten selvindlysende; ikke desmindre forglemme alt for Mange helt denne Pligt, medens Andre, som erindre den, ere tilbøjelige til at overburdere det lidet Godt, de have gjort, og smykke deres Svagheder; de drage derfor kun ringe Nytte af deres Underjøgelse. Derjom en Skibskaptajn skulde forglemme at beregne nogen af de Kræfter, der virke paa Skibet, saasom Bind og Strøm, vilde det, selv om den Mand, som staar ved Roret, maaske styrer den rette Kurs efter Kompasset, vise sig, at

disse Kræfter have ført det langt ud af den beregnede Kurs, og jo længere Forglemmelsen varer, jo mere Fare er der for Skibbrud. Menneskets Liv er ofte sammenlignet med en Sørejse. Den Mand, der ikke gennemgaaende undersøger sit Livs Kurs, er tilbøjelig til at blive vildledt med Hensyn til sin sande aandelige Stilling. Han har maaske, lig Sømanden, ikke afvejet en Hovedstreg paa Kompasset fra den rette Linie; men hans Omgang med egenyttige Mænd, Udjættelse for talrige Fristelser og Berøring med Vildfarelser vil, ubemærket maaske, drage ham ud af Rettskaffenhedens Linie, og hvor ringe Afvigelsen end kan være i Begyndelsen, vil den, hvis den fortsættes i længere Tid, bringe ham forbausende langt ud af den rette Kurs.

Den, som smigrer sig selv, er ikke bedre stillet; ikke heller kan han rose sig af at gjøre hurtigere Fremstridt mod Livets Maal end den Førstnævnte. Han gjør Krav paa at ransage sig selv,

men kan kun se gode Gjæringer, eller hvad han betragter som saadanne, medens hans Fejl synes uendelig jmaa. Hvad han mangler i Dommeffrafft, erstatter han med Selvfretffærdighed. I Signelsen om Farisæeren og Tolderen, som gif til Templet for at bede, have vi et levende Billede af et saadant Individ. Farisæeren opregner alle sine Dyer, men forglemmer sine Fejl. Hvad vilde man tænke om en Mand, som ved at undersjoge Regnskabsbøgerne i en Forretning, hvor han havde en lobende Regning, saa paa Kreditffiden alene og forglemte de Beløb, han havde udbraget. Hans Fremgangsmaade vilde ikke være mere ubefindig end den ovenfor skildrede. Den Sidste bedrager sig selv med Hensyn til sin finansielle Stilling, den Første med Hensyn til sin moralske Stilling.

Selvundersjogelse burde ofte foretages og naar den foretages, burde den være oprigtig og gjennemgaaende. Derjom det viser sig, at noget Godt er udført, tak da den med et glad Hjerte, som skjænkede Krafft til at udføre det; hvis der paa den anden Side viser sig Fejl i Mening, Tale eller Handling, jnyk dem da ikke med Undskyldninger, men vær ligeledes taknemmelig for, at de ere komne tilsynne, og bed Herren om Krafft til at afftaa fra dem. Lad Enhver kaste Selvbedommelsens Dns paa sine Ord og Handlinger og se, hvorledes de stemme overens med Samvittighedens Maal for Ret og Retffærdighed. Vi ere blevne formanede til at kaste Kjærlighedens Raabe over Andres Fejl. Dette er et godt Raad; men lader os med Hensyn til vore egne Fejl, hvormeget vi end kunne ønske, at Andre skulle gjøre det, ikke selv skjule dem og forffætte med dem, men lader os resollere med en fast Beslutning, at vi ikke ville gjentage

dem, men forbedre os, saa vidt det staar i vor Magt. Saadan en Selvprøve var det, at Paulus sigtede til, da han skrev Titellinien af denne Breffel, og en saadan sogte Jeremias at fremkalde blandt Israels Born, da han skrev: „Fader os ranffage vore Beje og efterspore dem, og vende om til Herren“.

Det er nødvendigt at undersjoge sine Tilbøjeligheder og sin Sindstemning ligesaa vel som sine Handlinger. En Mand, som er stolt, hurtig vred, verdslig findet, begjærlig og egennyttig, fattes meget i at være en sand Hellig. Naar et Individ finder sig selv i Besiddelse af nogen af disse Tilbøjeligheder, lad ham da ikke tænke, at de kun ere Ubetydeligheder og ikke Overtrædelser af de ti Bud. De grændie saa farlig nær til Syndens Linie, at det er tvivlsomt, om Noget kan være dem uden at krydse den.

En meget vigtig Del af Selvundersjogelsen er Hjertets Prøve. Luther jagde, at Tanker være toldffrie. Det er netop den Lethed, hvormed Tanker komme og gaa uafbrudt, der gjør det saa nødvendigt at vaage over dem. Derjom Mænd kunde læse Andres Tanker, ligesom de kunne deres Ord og Handlinger, vilde de ofte bestræbe sig mere for ikke at give Rum for onde Tanker. Endffjønt Tankelæsning ikke er bragt til den Fuldkommenhed, at deres Tanker kunne læses af Andre, er der dog En, som kjender deres inderste Hjertes, og han er den, de i Særdeleshed skulle frygte for at lade se deres urene Tanker. Den herlige Forjættelse er givet til de Rene af Hjertet, at de skulle se Gud, og det er en fornuttig Slutning, at de, som ere urene, ikke kunne erholde det Privilegium.

Hjertet er Begyndelsesstedet for alle

Menneskets Ord og Handlinger. Jesus jagde: „Thi ud af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hor, Skjorlevnet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bepottelser. Disse ere de Ting, som gjøre Mennesket urent“. En Tanke synes blot en Ubetydelighed. De levende Egenstaber i et Fro kunne ikke skjæles med selv det stærkeste Mikroskop, og dog glemmer det Muligheden af et stort Træ. Lige-
 saa ubetydelig kan Tanken synes, og dog indbefatter den maasse Sporen til de største Revolutioner blandt Menneskene. Hver af de afskyelige Synder, som Frelseren nævner i det ovenstaaende Citat, have deres Udspring fra en saa ringe Begyndelse som en Tanke. Hvor nødvendigt er det da ikke, at vi vaage over Hjertet og kun lade gode Tanker bo der.

Der er Synd i Efterladenhed lige saa vel som i Overtrædelse. Dersom en Mand er i Stand til at styre sine Tilbøjeligheder, beherske sit Sind og disciplinere sit Hjerte, saa at han kan undgaa at overtræde Guds Love, behøver han alligevel at prøve sig selv med Hensyn til sine Pligter, og dette aabner en vid Mark for Undersøgelse. Der paahviler Mennesket Pligter baade mod Gud, Næsten og, vi kunne tilføje, mod sig selv.

For at fatte sin virkelige Stilling skulde en Mand undersøge sig selv paa ethvert af disse Punkter. Det er os meddelt om „Sextus“, at han hver Nat, førend han sov, adspurgte sit Hjerte: Hvad Ondt har Du i Dag forbedret? Hvilken Last har Du undgaaet? Hvad Godt har Du gjort? I hvilken Retning har Du forbedret Dig? Det vilde være gavnligt for Enhver at rette disse Spørgsmaal til sig selv. Ethvert Medlem af Kirken burde spørge: Har jeg holdt den Pagt i Tre, som jeg sluttede med Gud i

Daabens Bænde, og som jeg fornyer hver Gang jeg deltager i den hellige Nadvere? Har jeg dagligen nærmet mig Herren i alvorlige Bønner? Har jeg overvåret Gudstjenester for at tilbede ham? Har jeg vist Kjærlighed mod ham ved at understøtte hans Rige, virket for dets Opbyggelse ved at betale min Tiende og mine frivillige Gaver og ved at forsvare og forklare Evangeliets Principer? Har jeg været venlig og høflig mod min Familie og mine Omgangsfæller? Har jeg besøgt de Syge? Har jeg været overbærende med mine Naboers Fejl? Har jeg udviklet mine Evner? Har jeg lært at overvinde daarlige og danne gode Tilbøjeligheder? Har jeg efterlevet de Sundhedsregler, som ere givne i Viddoms-Ordet? Enhver Missionær skulde tillige spørge sig selv: „Besidder jeg Anden af min Kaldelse, udfører jeg mine Pligter, søger jeg at udsprede Evangeliet blandt mine Medmennesker, og har jeg været en Fader for de Hellige, som jeg arbejder iblandt?“ Disse Spørgsmaal ville fremkalde en uendelig Mængde andre, som kunne hjælpe os i vore Bestræbelser paa at undersøge og prøve os selv.

Der er en anden Side af vort Tema indbefattet i Pauli Ord, som vi ønske at berøre. Han paalægger ikke alene de Hellige at prøve sig selv, men ogsaa at undersøge, om de ere i Troen. Vi have omtalt de moraliske Forpligtelser, før vi gik over til de mere aandelige, og vi ere tilfulde overbeviste ved Apostlen Jakobs Ord, at dersom Troen ikke viser sig i Gjæringer, da er den død. Det er ikke desmindre et Spørgsmaal af højeste Vigtighed for Enhver at spørge sig selv: Er jeg i Troen? Til dem, som ikke kunne bevare dette bekræftende, ville vi sige: Gjører det til et Formaal for Eders Bønner og

stræber alvorligen at erholde Troens kostbare Gave, og naar den erholdes, da bliver ikke tilfredse, før I have adlydt Evangeliets Principer. En Undersøgelse af, hvad Troen er, vilde føre os uden for Grændserne af denne Artikel; men vi henviser dem, som ønske Oplysning derom, til Kirkens Lærebøger om dette Emne.

Hvor ofte skal en Person foretage Selvprøven? Vi tro ikke, at Nogen kan gøre det for tit. Den kan gøres mere gjennemgaaende og mere tilfredsstillende med kortere end med længere Mellemrum. Efter som de fleste af de Hellige deltog i Nadveren hver Søndag, burde de i det Mindste paa den Dag ofre nogen Tid paa denne vigtige Pligt. Lad den svundne Uge passere Revu for deres Blikke, og lader dem rette de Forseelser, som de have begaaet mod deres Næste, og søge Herrens Tilgivelse med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand; da kunne de deltage værdeligen i det hellige Maaltid. Dersom Selvprøven blev holdt endnu oftere, tro vi, at det vilde være bedre. Disraeli citerer Følgende angaaende dette Emne: De gamle plejede at tage Selvprøvens Dosis hver Uften. Nogle brugte smaa Bøger eller Tavler i dette Djemed; de bandt dem til deres Livremme og førte paa dem

en Optegnelse af deres Handlinger, hvilke de kritiserede om Uftenen. Vi vide, at Titus — Mennekeslægstens Yndling, som han er bleven kaldet — holdt en Dagbog over alle sine Handlinger, som han undersøgte, naar Natten kom, og hvis han fandt, at han intet Mindeværdigt havde udført, udbrød han: »Amici! diem perdimus«, „Venner! en Dag er gaaet tabt for os“. Naar de, som vi kalde Hedninger, kunde indse Nødvendigheden af Selvprøve for at forædle dette Liv, hvormeget mere burde den da ikke udøves af de Hellige, hvis Hovedformaal er at berede sig for det evige Liv.

Naar et saadant Kursus af Selvprøve er gjennemgaaet samvittighedsfuldt vil en Person blive nøje bekendt med sig selv; han vil opdage, hvor svag han er paa mange Punkter, og hvor mangfoldige Fejl han tankeløst har begaaet. Naar han bliver bekendt med sine Svagheder, vil han føle en Tilbøjelighed til at bede Herren om Styrke til at overvinde dem. Han vil erkjende, at han ikke er blandt de Rarste, men blandt dem, som have Lægedom behov. Hvilken Trøst er det ikke, at Gud ikke vil fornægte Lægedom til dem, som oprigtig bekjende deres Skøbeligheder og ere villige til at efterleve hans For skrifter. — Millennial Star.

Profetiske Tider.

En Præst i St. Louis henleder Opmærksomheden paa en profetisk Erklæring, af hvilken han slutter, at Jerusalem, Palæstinas gamle Hovedstad, vil blive frataget den tyrkiske Regjering i Aaret 1897. Den nuværende Urolighed i det ottomanske Kejserdømme er

af en saa mærkværdig Bestaafenhed, at alle Nationer følge den med spændt Opmærksomhed, og gjør enhver Formodning interessant angaaende det endelige Resultat.

Skriftsproget, hvortil der henvises, lyder som følger: „Staa op og maal

Guds Tempel og Alteret og dem, som tilbode deri; men Forgaarden udenfor Templet, gaa den forbi og maal den ikke, thi den er givet Hedningerne, og de skulle nedtræde den i to og syrrrethve Maaneder. (Aab. 11, 1. 2.)

Her siges, at den hellige Stad Jerusaleem blev givet i Hedningernes Besiddelse for en Tid af to og syrrrethve Maaneder. Dersom det var udtrykkeligt angivet, hvormange almindelige Aar der indbefattes i en profetisk Maaned, og ligeledes fra hvilket Aar Hedningernes Besiddelse regnes, da vilde det være muligt at forudsige dens Slutning. Det gjælder derfor om at bestemme disse to Punkter.

Mange af de store Bibelfortolkere stemme overens om, at en profetisk „Dag“ er ensbetydende med 360 almindelige Dage. Denne Mening grunder sig paa meget rimelige Fornufts slutninger. I 4. Moj. 14, 34. siges der:

„Efter de Dages Tal, i hvilke I have bespejdet Landet, syrrrethve Dage, et Aar for hver Dag, skulle I bære Ederes Misgjerninger syrrrethve Aar.“

I Ezechiels Bog forekommer samme Mening:

„Og jeg vil gjøre Dig deres Misgjernings Aar til et Antal af Dage, nemlig tre Hundrede og halvfemsindstyve Dage, og Du skal bære Israels Huses Misgjerninger . . . og bære Juda Huses Misgjerninger syrrrethve Dage; for hvert enkelt Aar sætter jeg Dig en Dag“ (Ez. 4, 5. 6.)

To og syrrrethve Maaneder, hver paa tredive Dage, giver 1,260 Aar som den Tid, der blev givet Hedningerne til at nedtræde den hellige Stad; men dette svarer til Tiden fra Antikristens Fremkomst til dennes Fald (Dan. 7, 25.)

Saavidt synes Meningen at være

klar; men Spørgsmaalet bliver: Fra hvilken Tid skulle vi regne Begyndelsen af de 1,260 Aar? Skal den regnes fra Aaret 637, da Byen blev taget i Besiddelse af Mohamedanerne under Kalifen Omar, eller fra Aaret 1,073, da den faldt i Tyrkernes Hænder; eller er en endnu tidligere Tid mere ojenlykkelig? Dersom 637 er det første Aar af denne profetiske Periode, da vil den sikkerlig ende i Aaret 1,897; men vi tro ikke, det er muligt at bestemme Tiden fra de gamle Profetier alene. Endogaa efter, at en Profeti er opfyldt, er det somme Tider umuligt at paapege den bestemte Dag. Et fremragende Eksempel findes i Israels Børns Landflygtighed og deres Tilbagevenden fra Babylon. Landflygtigheden skulde være halvfjerdsindstyve Aar; men skal den regnes fra den Tid, da Daniel blev bortført indtil Cyrus gav Tilladelse til Jødernes Tilbagevenden, eller fra Templets Odelæggelse, indtil Cyrus udstedte Befaling til, at det skulde gjenopbygges, eller som »Prideaux« bemærker, fra Nebusar-Adans Odelæggelse af Templet og det jødiske Folks endelige Bortførelse indtil Templets Jndvielse? Dersom saa megen Uvisshed er forbunden med indtrufne Begivenheder, da er det unødvendigt at bemærke, at Forsigtighed bør bruges, naar man regner med Faktorer, der angaa Fremtiden.

Isaac Newtons Regel, ikke at studere Profetier, som om de vare beregnede paa at gjøre enhver Student til en Profet, er for ofte overset. Herfra stamme de urigtige Angivelser af Tid og Sted, hvilke ingen Mand kan vide uden ved speciel Aabenbaring til at forklare det, som er skrevet. Herfra stammer ligeledes megen af den Ringagt for Skriften, som mange Spottere udvijs, fordi de have observeret de

fejlslagne Forsøg af tilshueladende kyn-
dige Mænd paa at udtyde Profetierne.
De ere lig et Lys paa et mørkt Sted;
de kunne lede Vandrerer til sig gjen-
nem mellemliggende Mørke. Efter-
som han nærmer sig, kommer han ind i
den Kredts, som de opløse, og kan om-
sider tydelig se de omkringgivende
Gjenstande. Profetierne i det inspire-
rede Ord ville vejlede den, som giver
Agt derpaa, til den rette Kurs, og jo
mere Tiden nærmer sig for deres Op-

fyldelse, jo bedre kunne de forstaaes,
men før de ere oplydte, kunne alle
deres Enkeltheder ikke skjænes og endda
kun af dem, som besidde Profetiens
Mand. Gud har foranstaltet det saa-
ledes, at Ingen skal drage utilbørlig
Rytte af dem og derved erhverve sig
en Skarpsindighed eller Fordel over
deres Medmennesker. Deres Djemed
er at erklære Guds Visdom og Almagt
og saaledes lægge en sikker Grundbold
for Troen paa ham. — Deseret News.

Efterlade — ikke forkaste.

En Sudsribent har indsendt føl-
gende Spørgsmaal: Hvorledes skulle vi
forstaa Heb. 6. Kap. 1. Vers: „Derfor
lader os forbigaa Begyndelseslæren om
Kristus, og skride frem til det Fuld-
komnere, at vi ikke atter lægge Grund-
volden angaaende Ombendelse fra døde
Gjerninger og Tro paa Gud?“

Før at kaste Lys over dette Spørgs-
maal ville vi citere hele Teksten, hvil-
ket vor Korrespondent ikke har gjort
(efter- som Spørgsmaalet drejer sig om
Ordet „forbigaa“) og ligeledes de sidste
tre Vers af det foregaaende Kapitel.
Hebræernes Forfatter figer, efter at
have henvist til Præstedømmet, som de
tildels besad, hvilket fremgaar af Maa-
den, hvorpaa han tilfjæved dem:

Thi skjøndt I efter Tiden endog burde
være Lærere, have I atter behov, at man skal
lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og
I ere blevene saadanne, som have Mælk behov
og ikke haard Føde. Hver, som saar Mælk, er
nerfaren i den rette Lære, thi han er et Barn;
men før de Fuldkomne er haard Føde, hvilke
ved Forsarenhed have svøet Sands til at skjæle
mellem Godt og Ondt. Derfor lader os forbi-
gaa Begyndelseslæren om Kristus, og skride
frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge

Grundvolden angaaende Ombendelse fra døde
Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om
Daab og Haandspaalæggelse, de Dødes Opstan-
delse og den evige Dom.

En omhyggelig Gjennemlæsning af
ovenstaaende Uddrag burde gjøre Me-
ningen klar af det Vers, som Spørgs-
maalet angaar, og om hvilket nogen
Tvetydighed er opstaaet ved den vil-
kaarlige Inddeling i Kapitler. Der-
som Kapitellinien, som ikke fandtes i Ori-
ginalen (Pauli Brev oprindelig), blev
indført mellem det 3die og 4de Vers i
6te Kapitel eller ogsaa udeladt, vilde
Vanskeligheden ved at forstaa det om-
talte Vers bortfalde; den fremkommer
alene ved, at man forglemmer at for-
binde Meningen af de sidste Vers i
det femte Kapitel med det første Vers
af det sjette Kapitel; men Bibelgran-
skeren kan let fjerne denne Ulempe i
sin egen Opfattelse. I Teksten selv
findes der ingen Tvetydighed.

Det maa erindres, at Paulus be-
brejdede dem, fordi de vare i en saadan
Stilling, at de behøvede at blive be-
lærte om de første Principer paa, og
end- skjøndt de burde være i Stand til

at belære Andre derom; med andre Ord, de behøvede Mælk ligesom Børn og ikke haard Føde, som var nødvendig for dem, der skulde meddele Føde til Andre, efter som de vare Menighedens Tjenere. Han fortalte dem, hvorledes de kunde skride fremad, nemlig ved at gjøre Brug af de første Principer i Læren, ved at give gode For skrifter og vise gode Eksempler og ikke alene ved at lytte til dem, som lærte disse Ting. Han opmuntrede dem derpaa til at skride fremad mod det Fuldkomnere ved at efterlade disse Principer som en Grundvold og ikke forsøge paa at lægge denne Grundvold om igjen, hvilket han senere siger er umuligt for dem, som en Gang vare oplyste og ere faldne fra Kirken. Den Grundvold, som en Gang er lagt, maa forblive; hvis den er forladt eller opbrudt, kan den ikke blive gjenindsat — en Kjendsgjerning, som er tydeligt bevist i Apostaternes Levnet.

Nogle antage, at Ordet forbigaa maa betyde forlade eller tilfidesætte. En saadan Opfattelse er ikke desmindre ugrundet og ikke understøttet af nogen Del af Teksten. For at forhindre Misforstaaelse have nogle Oversættere givet Ordet denne Mening og sat Biordet „ikke“ foran, for at svare til Ideen i Teksten; men som Sætningen staar, behøves denne Forandring ikke for at udtrykke den samme Mening. Ordet „forbigaa“ i det citerede Vers skulde have den Betydning, som Lexikografer have givet det, nemlig: „Lade forblive, ikke borttage“. Dette er den eneste Mening, som den inspirerede Forfatter selv giver i sine Instrukser; at Hebræerne skulde efterlade disse Principer som en Grundvold, hvorpaa de kunde bygge til Fuldkommenhed; det er „efterlade, lade forblive, ikke flytte Principerne“ o. s. v. Saaledes

gjorde Paulus i sin Skrivelse; han belærte dem angaaende Principerne, om Nødvendigheden af at gjøre Brug af dem, og som han skred frem i sine Bemærkninger, efterlod han disse Principer som en Grundvold, hvorpaa de skulde bygge til Fuldkommenheden.

Man har ligeledes formodet, at de, som havde aannammet og troede fuldstændig paa de seks Hovedprinciper, som Paulus omtaler, nemlig: Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse for den Helligaand, Opstandelsen og Dommen, kunde afstaa fra de Principer og skride fremad til Fuldkommenheden. En saadan Ide vilde være lige saa urimelig som at tænke paa at bygge et Hus uden Grundvold til at understøtte det. Disse Principer kunne ikke afstaaes, foragtes eller forglemmes. De ere evige ligesom deres Stifter; de række selv ind til Fuldkommenheden. Ethvert af Evangeliets Principer er evigt i den Areds, hvori det virker. Troen eksisterer og virker evindeligen; den fuldstændige Mening af Omvendelse er en stadig Afstaaelse fra det Onde; Virkningen af Daaben med Vand og Aand er en evig Tilgivelse og Vejledning ind i al Sandhed; Opstandelsen er evig i sin Virkning, og ligeledes er Dommen. Evangeliets første Principer, omtalte af Paulus, kunne ikke opgives eller tilfidesættes uden ved Apostasi, hvilken, naar den er fuldstændig, ikke tillader en Fornyelse.

En anden Del, hvorom vor Korrespondent ubbeder sig Oplysning, er „Begyndelseslæren om Kristus“, som forekommer i 6. Kap. 1. Vers. Vi formode, at der ved dette Udtryk menes fundamentale Principer eller Lærelsætninger, en omfattende Lov eller et Lærdomsprincip, hvorpaa andre ere grundede — et Grundprincip. Denne

Stilling indtage de nævnte Principer; andre Lærdomme sthyde ud fra dem som væsentlige i Fremadskriden mod Fuldkommenhedens Maal. Lader derfor dem, som have lagt Grundvolden ved at vise Lydhighed til de første Principer af Guds liggivende Ordre, efterlade den Grundvold paa sin Plads, ikke forgiæves forsøge paa at lægge den

om igjen eller standse ved Grundvolden, som Paulus siger Hebræerne gjorde men stride fremad til Fuldkommenhed ved at gjøre Brug af disse og andre Principer, som udspringe fra dem, mod Fuldkommenhedens Maal, som er et Karaktertræk for Jesu Efterfølgere. —
Deseret News.

Den 1. Marts 1896.

Tro ikke enhver Aand.

„O Eftelinge, tro ikke enhver Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud“ (1. Joh. 4, 1.) Der findes mange falske og bedrageriske Aander i Verden, og de spille alle mulige Roller i det menneskelige Liv. I mange Tilfælde er deres Karakter saa udpræget, at den let kan paavises, i andre kan den være saa underfundig, at kun de, som ere i Besiddelse af Evangeliets Ånd, kunne bedømme den. Herren har gjennem sine inspirerede Tjenere for at vejlede os givet os visse Nøgler eller Kjendetegn, som ere bevarede i den hellige Skrift. Mange have ofte læst om disse Ting, men aldrig overvejet eller forstaaet deres praktiske Anvendelse og ere bedragne af falske Aander lige saa vel som de, der ikke undersøge Guds Ord. Naar vi tale om Aander i denne Betydning, mene vi deres Tilhængeligheider ved og Virkninger paa Mennesket, ligesom Apostlen gjorde i det ovenanførte Vers, idet han pludselig leder Tanken mod Mænd og siger: „Thi mange falske Profeter ere udgangne i Verden“, og han viser derved, at Aanderne lede Mange til at fremtræde som falske Profeter eller Lærere. Han gav derpaa Kirkens Medlemmer et Kjendetegn for deres Bestyrelse, nemlig: „Hver Aand, som bekjender Jesus Kristus at være kommen i Kjødet, er af Gud.“ Denne Nøgle var uden Tvivl paalidelig under de Omstændigheder og paa den Tid, den blev givet; thi vi maa erindre, at de Hellige vare udsatte for haarde Forfølgelser, og det kostede Mange Livet at bekjende Jesus at „være kommen“ i Kjødet. Vi maa ogsaa erindre, at Mange, som ikke havde annammet Jesu Være, troede, at han vilde komme. Under disse Omstændigheder vilde den givne Regel være et godt Kjendetegn, efterjom det ofte gjaldt et Menneskes Liv at bekjende Jesus at være kommen i Kjødet, og ingen vilde sætte sit Liv i Fare eller udstaa saadanne Forfølgelser, uden at de vare Medlemmer af Kirken eller sande Troende; men at denne Regel ikke er tilstrækkelig under alle Omstændigheder, beviser Skriften tydelig. For Eksempel i 2 Cor. 11, 13 og 26. læse vi om falske Apostle, som paatog sig Kristi Skikkelse, og om falske Brødre. Det er ikke sandsynligt, at

disse falske Apostle, som havde paataget sig Kristi Stikkelje, og at Paulus' falske Brødre fornægtede Kristus at være kommen i Kjødet. En anden og mere udstrakt Maalestof gjordes derfor nødvendig i disse Tilfælde. Ikke heller vilde denne Regel være et tilstrækkeligt Kjendtegn paa en Tid, da der ingen Fare eller Forfølgelse var forbunden med at bekjende Jesus at være kommen i Kjødet, men Popularitet og Gunst at vinde. Ligeledes i vore Dage, dersom den givne Regel var tilstrækkelig og blev anvendt paa de falske, religiøse Mander, som bekjende Jesus og forestille saa megen Gudsfrugt, skulde disse være af Gud, hvilket ingen Kristen kan antage.

I 1. Cor. 14, 32. 33. er der givet os andre Kjendtegn, nemlig: „Ogaa Profeters Mander ere Profeter underdanige; thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud“.

Der gives religiøse Møder, hvor Individet give sig selv i Manders Vold og under deres Indflydelse; krampeagtige Trækninger betage Legemet, en partiel Bevidstløshed paafølger, og en anden Mand siges at tage Besiddelse og tale eller ihuge gennem det tilhneladende jævne Legeme. De Ord, der ytres, eller de Sætninger, der ihuges, ere i Almindelighed af en religiøs og gudfrugtig Karakter. Er denne Mand af Gud? Prøv den med den ovenfor givne og passende Maalestof, nemlig: „Profeters Mander ere Profeter underdanige“; men her finde vi, Profeten at være Manden underdanig. Der er vendt op og ned paa Tingene; den Mand er derfor ikke af Gud. Undgaa den og bliv ikke vildledt derved.

Hvormange have ikke overværet religiøse Møder, hvor Forvirring herskede, hvor Tale, Stemning af Musikinstrumenter, Jubelraab, Latte, hellige Gebærder og Udtryk blandedes paa samme Tid. Vi spørge: Ere saadanne Møder af Gud? Anvend den ovenanførte passende Maalestof, nemlig: „Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud“, og eftersom her er Forvirring, ere de ikke af Gud — han er ikke der. Det forandrer ikke Sagen, hvormed de end tale om Synd, Sorg, Naade, Forsoning og evig Frelse.

Oftest i vore Dage, da religiøse Videnskaber saa let sættes i Bevægelse og saa lidt jund Dømmekraft om virkelig og sand Religion eksisterer, da Enhver, som føler sig tilskyndet, kan fungere som en Kristi Discipel, blive Folk vildledte af de falske Mander og falske Profeter. Saadanne beklage meget; at Adam skulde falde og Menneskene blive Syndere; men de erklære, at Naaden er tilstrækkelig for Alt og Alle, naar de blot anerkjende Jesus. De tale meget om ham, sige maasse, at de have ham i deres Hjerter, og bruge idelig hans Navn for at vise, at de stadig erindre ham; de antage, at det Ydre maa tilkjendegive den indre religiøse Spænding. Vi spørge: Ere disse af Gud? og henlede Opmærksomheden paa det andet Bud: „Du maa ikke tage Herrens, Din Guds Navn forfængelig“, og paa Jesu Ord: „Helliget worde Dit Navn“, og vi overlade vore Læsere at dømme for sig selv.

Til Slutning ville vi sige: Den Mand og den Profet, som lærer Mennesket at tro paa Gud, omvende sig fra sine Synder, blive døbt ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, opstaa og vandre i et bedre Levnet og modtage den Helligaand ved Hænders Paalæggelse af Herrens bemyndigede Tjenere, er af Gud; annam den, thi den leder til evigt Liv og Frelse.

Ankomst.

Følgende Missionærer ankom fra Utah den 17. Februar: Christian Madsen af Mt. Pleasant og Nels A. Nelson fra Bear River City.

Den 18. Februar: Jens H. Nielsen af Ephraim, John C. Christoffersen af Richmond og Jens Nielsen af Huntsville. I Følge med disse Brødre var Ældste Nels C. Christiansen af West Weber, Utah, som sluttede sig til dem i Liverpool. Han forlod Utah i Marts 1895 paa en Mission til Syrien, hvorfra han blev afløst paa Grund af Urolighederne i Tyrkiet.

Vi byde disse Brødre hjertelig Velkommen.

Beskikkelse.

Ældsterne Nels A. Nelson og Jens H. Nielsen bestikkes til at arbejde Aalborg Konference.

Ældsterne John C. Christoffersen og Nels C. Christiansen bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældsterne Christian Madsen og Jens Nielsen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Føraars - Konferencer.

Konferencemoderne ville blive afholdte som følger:

Aalborg,	Lordag og Søndag	den 4. og 5.	April,
Aarhus,	—	—	„ 11. og 12. —
Kjøbenhavn,	—	—	„ 18. og 19. —
Göteborg,	—	—	„ 25. og 26. —
Malmö,	—	—	„ 2. og 3. Maj,
Kristiania,	—	—	„ 9. og 10. —
Stockholm,	—	—	„ 16. og 17. —

Peter Sundwall,

Præsident over den standinaviske Mission.

Korrespondance.

Montroe, Utah, den 4. Februar 1896.

Præsident Peter Sundwall.

Kjære Broder!

Det var en af mit Livs største Sorger, at min Søn Hansmer skulde

forlade os. Vi havde ventet paa ham i flere Maaneder; men da han kom, var vor Glæde kun kort. Han havde saa travlt, da han kom hjem fra sin Mission, at jeg kun fik lidt Tid og

liden Lejlighed til at tale med ham. Dagen efter hans Hjemkomst fik jeg sammenkaldt en skandinavisk Forsamling, hvori han talte, og dette var den eneste Missionsberetning, vi hørte fra ham. Den første Søndag, han var her, overværede han en Begravelse, hvor han holdt Digtale, og dette var sidste Gang, vi hørte ham tale.

Mine Tanker vende ofte tilbage til Skandinavien, Kjøbenhavn og Kontoret. Jeg hører, at de endnu have Forsamlingslokale i Krystalgade Nr. 24. Er der ikke Mulighed for, at de Hellige kunne faa deres eget Kontor og Forsamlingslokale? Jeg tror, Mange i

Utah vilde virke for at naa dette Maal i Kjøbenhavn, vort gamle Hovedsæde, hvis der fremkom Anmodning derom.

Der var tre Emigranter i Følge med Hanmer; de sørgte ogsaa over hans Død. De opholde sig foreløbig hos mig.

Han medbragte Slægtregistre fra Norge, der gaa flere Hundrede Aar tilbage, og som vilde give os flere Aars Arbejde i Templet.

De tilligemed Brødrene paa Kontoret hilses venligt fra

Deres i Herren

J. O. Magleby.

Sukcessionen i Præsidentskabet

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste E. J. Roberts.

(Fortsat fra Side 156)

Jeg kommer nu til den fjerde og sidste Paastand, som der bliver gjort paa Hr. Smiths Begne, nemlig:

Han blev ordineret til at være Kirkens Præsident af dem, der havde retmæssig Myndighed dertil.

Hr. Smith blev ordineret af D'hr William Marks, B. H. Gurley, Samuel Powers og W. W. Blair. Jeg tror, at William Marks var den, som udtalte Ordinationen. Det er den samme William Marks, som i 1839 var bleven valgt til Præsident for Zions Stav i Byen „Commerce“, der senere blev kaldt „Nauvoo“ — som et Par Aar senere Profeten Josephs Død stod i Forbindelse med Forrædere og var mistænkt af Profeten — og som under-

støttede Sidney Rigdons Paastand om at skulle være „Kirkens Formynder“ *)

*) Om Vinteren 1843 paa en Tid, da Profeten var i stor Fare og Byen Nauvoo var udsat for at blive overrumplet for at tage ham fangen, blev 40 Mænd svorne ind som Ekstra-Politi, og da Profeten i denne Anledning talte til dem som Byens Borgermester, hvilket han den Gang var, udtrykte han sig ogsaa om den Fare, som han var udsat for ved Forrædere, der boede i Nauvoo, og sagde: „Vi have en Judas i vor Midte“. Dette synes at have haft en ubehagelig Indflydelse paa nogle af de ledende Mænd i Kirken, især paa William Law og William Marks, som indgave en Klage i Borgermesterens Ret, angaaende disse Ekstra-Politimænds Opsørjel. Efter at deres Klage var bleven undersøgt, skriver Joseph i sin Dagbog: „Hvad kan der være i Vejen med disse Mænd? (Law og Marks) Er det, fordi de Uguddelige sly, naar Ingen forfølger dem; at stude

jom i Kirkens General-Konference i Nauvoo i Oktober 1844, blev forkastet af de Hellige som Præsident for Nauvoo Stav af Zion, da kun to Personer stemte for ham, medens alle de øvrige stemte imod ham, *) som med sin egen Underkrift i December 1844 erklærede:

„De Tolv ere de rette Personer til at lede Kirken“, hvorom mere vil blive sagt senere hen — som i 1846, ifølge Hr. Smiths egen Angivelse (se hans egen Levnetsbeskrivelse i Josephiternes Udgave af Joseph Smiths Levnetsløb, Side 754) stod i Forbindelse med Apostaten, Hr. Strang, og prædikede i Byen Fulton og Omegnen, og ved den Tid afslagde Hr. Smith og hans Moder et Besøg — og som i 1860 er Hovedpersonen til at ordinere Hr. Smith til Præsident for Kirken“, og En, som de anse som retmæssig bemyndiget til at gjøre det! — For at sige saa lidt som muligt angaaende William Marks Fortid vil jeg kun bemærke, at hans Myndighed til at ordinere Kirkens Præsident er meget tvivlsom.

Jenas H. Gurley stod i flere Aar under James J. Strangs Ledelse og

Duer altid slagre med Bingerne; at druknende Mænd gribe et Straa; eller at Præsidenterne Law og Marks virkelig ere blevne Forrædere mod Kirken, siden mine Bemærkninger kunne jaaledes opirre deres Følelser? . . . Folket i Byen ere forbausede; næsten hver Mand spørger sin Næste: „Er det muligt, at Broder Law eller Broder Marks er bleven Forræder og vil overlevere Broder Joseph i Hænderne paa sine Fjender i Missouri? Hvis ikke, hvad betyder saa alt dette? De Retfærdige ere saa uforsædede som Løver“. (Joseph Smiths Levnetsløb, Mill. Star. 22. Aarg. Side 631.) Og dog er det den Mand, om hvem Profeten kunde scribe saaledes, der er Hovedpersonen blandt dem, som ordinerede hans Søn til Præsident for Kirken.

*) Han var tidligere bleven udelukket af Højraadet, fordi han vedblev at understøtte Rigdon imod de Tolv.

forsvarede hans Paastande. Senere hen vendte han sig fra ham og forenede sig med Hr. Jason W. Briggs i at oprette den „omorganiserede Kirke“. Al den Myndighed, som Hr. Gurley havde været i Besiddelse af før Profeten Josephs Dod, mistede han ved at forlade Kristi Kirke og følge efter Apostaten James J. Strang, hvorfor al Ordination modtaget ved ham er i sig selv uden Gyldighed.

Jeg har ikke været i Stand til at komme til Kundskab om, hvilket Embede — dersom de virkelig havde noget — D'hr Powers og Blair havde i Kirken før Profetens Martyrdom, men det kan være nok at vide, at omtrent ved den Tid, da „Unge Joseph“ havde bestemt sig til at overtage Præsidiet over „den omorganiserede Kirke“, saa virkede de i Forening med William Marks (se Joseph Smiths Levnetsløb (Tullige) Josephiternes Udgave, Side 774) med at „omorganisere“ Kirken. Det paa staaes imidlertid, for deres Bedkommende, ligesom ogsaa for Hr. Gurley, „at de vare Apostle, kaldte ved Profeti i den omorganiserede Kirke“ (»The Saints Herald«, 39. Aarg. Side 375.)

Det er allerede tidligere blevet oplyst i vort Skrift, hvorledes ihv Apostle bleve kaldte og ordinerede, i Afhandlingen om Josephit-Kirkens Optræden. Ihv Mænd bleve „kaldte“ ved „en Aabenbaring“ gennem H. H. Deam til at udgjøre en Majoritet af de Tolv Quorum, men hverken Hr. Rogers eller Hr. Blair var blandt dette Tal og maa derfor være blevne „kaldede“ senere. Men lige meget, hvad Tid de bleve „kaldte“, saa maa de, dersom de havde nogen apostolisk Myndighed, have erholdt den gennem en eller flere af de ihv Apostle, som vare udvalgte gennem Hr. Deams „Aabenbaring“. Jeg vil her erklære, at der blandt disse

syv Mænd, som bleve „kaldte“ til at danne en Majoritet af de Tolvs Quorum, ikke var En, som besad Apostel-Embedet; at de ikke kunde meddele Andre, hvad de ikke selv besad, og at

derfor ingen af de omtalte syv Mænd, som bleve „kaldte“ til at være Apostle i April 1853, modtog Apostel-Myndigheden ligesaa lidt som Nogen af dem, de siden efter ordinerede. (Fortfættets.)

Festligheden i Utah.

Den 4. Januar Kl. 9.13 blev den træge Morgenro forstyrret i »East Temple Street«, Salt Lake City, ved 2 Geværskud, som affyredes af Hr. Brown, Overophusmand for »Western Union Telegraph Company«. Ekkoet gjentød i Gaderne, Folket forsamledes i store Mængder, og man jurgte nysgjerrig, hvad der var paa Færde. Narjagen blev snart bekendt. Det var et Signal om den telegrafiske Efterretning, at Nationens Hovedembedsmand havde ndstødt Utah Statsproklamation. Hurraaebene rungede nu igjennem Byen, og Jubelen blev almindelig.

Ved Middagstid blev Dekorationen mere ojenlynlig. Stjernebestroede Flag bleve trukne mellem Templets østlige og vestlige Taarne og vajede fra næsten alle Byens Butikker, Banker og Forretningshuse. Kl. 11.30 Fm. affyrede N. G. U. Batteri paa Hovedbakken en Salut paa 21 Kanonskud; Byens Kirkeklokker og Sporvognsklokker ringede, og Dampbiberne sløjtede. Denne lyftige Tumult vedvarede i omtrent to Timer. Søndagen den 5. fastede Hellighedens Raabe sig over den frydejulde Stat; men Mandagen den 6., da Nyhederne havde spredt sig over Landet, vaagnede Festligheden med fornøjet Iver. Mange ankom til Salt Lake City fra nærliggende Byer, hvor store Forberedelser vare trukne til Dagens Højtidelighed. Disse tilligemed Byens

Befolkning gjorde Gaderne næsten uigjennemtrængelige. Den store Procession hølgede gjennem Gaderne efter det forud bestemte Program og naaede Tabernaklet ved Tolvtiden, hvor en rig og smagsfuld Dekoration mødte den. Under Bygningens udstrakte Hvelving var det største Flag udbredt som nogensinde er fabrikeret i de forenede Stater, nemlig 150 Fod langt og 75 Fod bredt. I det øverste Hjørne fandtes den 45de Stjerne, som foresillede Utah Stat. Ved Hjælp af et findrigt anbragt elektrisk Lys fastede den sine glimrende Straaler paa de forsamlede Tusinder, som havde taget Sæde i Auditoriet og Galleriet. Galleriets Front og Talerstolene paa Forhøjningen vare rigt udstyrede med Flag. Paa Toppen af Taarnet mellem Orgelets store Piber var anbragt et Billede af den amerikanske Orn og lige neden for denne det fortryllende Ord „Utah“ i elektrisk Lys.

Paa Forhøjningen vare Præsidenterne Woodruff, Cannon og Smith, Hr. F. L. Rawlins, Guvernør pro tem Richards, Guvernør Wells, Overdommer Zane, Dommerne Miner, Bartsch, King, Judd og Bastin, Kommissiøner Tatlok og Sherman, John Henry Smith, Francis M. Lyman, A. H. Cannon, Brigham Young, R. C. Chambers, J. W. Whitehead, General Penrose af de forenede Staters Arme; af Utahs nationale Militz General John

D. Cannon, Brigadegeneral Young, Oberster Clayton og Jennings o. f. N.

Nl. 12.15 kaldte Guvernør Richards Forsamlingen til Orden og gjorde nogle Bemærkninger omtrent som følger: „Jeg føler mig meget tilbageholdende ved den Ære, som Komiteen har vist mig ved at udvælge mig til at fylde denne vigtige Plads i Dag. I omtrent halvtredshindstyve Aar har Utahs Befolkning taalmodigt og bøn-saldende afventet denne bethdningsfulde Tildragelse, denne velsignede Dag. Det er blevet mig lært fra min Barndom, at den Tid skulde komme, da der vilde blive tildelt Utahs Indbyggere den samme borgerlige og politiske Rettighed, som deres Medborgere besad i de forenede Stater. I vor ny Stat findes

ikke mindre end tre Generationer, som aldrig have afgivet en Valgstemme for de forenede Staters Præsident; men naar vi naa næste November, ville de gaa til Valgstederne og benytte det Privilegium, som alle frie Mænd saa højlig statte. Dette er den prægtigste Dag i mit Liv, og naar jeg siger dette, udtrykker jeg de Følelser, der bejlede en Fjerdedel Million Medborgere, som Alle forene sig i at hilse den ny Stjerne og jublende afrygte den territoriale Vænte for den mere fuldkomne Statsregjering“. (Bifald.)

De forenede Staters sekstende Infanteri Musikkorps spillede derpaa et vel valgt Musiknummer med megen Dydighed. (Fortsættes.)

Meteor-Eksplosionen.

Den store Meteoreksplosion, der den 10. Feb. bragte Mure, Bægge og hele Huse til at styrte sammen i Madrid, har vakt megen astronomisk Interesse hos det store Publikum. End ikke ny Stjerner eller Kometer med Galer paa mange Millioner Miles Længde evne at vinde en saadan Popularitet, som en eksploderende himmelsk Ildkugle øjeblikkelig erhverver sig i Alverdens Riger og Lande.

Marjagen hertil maa søges ikke alene i den larmende Maade, hvorpaa de optræde, men ogsaa i de ødelæggende Evner, som disse fremmede Gjæster besidde, naar en Eksplosion finder Sted. De synes at fungere som Budbringere mellem Jorden og Univerjet. Fra Verdensrummets umaadelige Dyb dukke de frem, kollidere med Jordatmosfæren

og havne paa vor Klodes Overflade. Hvor mange Ildkugler eller Meteoror Jorden mellem Aar og Dag opsnapper, har man ikke Rede paa, men et ikke ringe Antal af Meteoror eller Brudstykker af Meteoror er det dog lykkedes at opsamle og anbringe i mineralogiske Museer. De variere i Vægt fra nogle saa Kvint til mange Centner. Blandt de Meteoror, man har fundet, er den saakaldte Ballas' Jernmeteorit en af de mærkeligste. Den opdagedes i Siberien og vejede oprindelig henved 1400 Pund. Senere blev den slaaet i Stykker og fordelt mellem forskellige mineralogiske Museer. Gjennem kemisk Analyse er det bevist, at Meteororerne ikke indeholde et eneste Grundstof, der ikke findes paa vor Klode. De levere altsaa et særdeles interessant Bevis for

Rigtigheden af Paastanden om Enhed i Sammenjætning af den Materie, der udfylder Verdensrummet.

Under normale Forhold, naar Meteorerne uforstyrrede ile afsted ude i Verdensrummet, ere de kolde og mørke, ikke i fjærneste Maade selvlysende. De have samme Oprindelse som Stjerneflugt og Fldkugler; med andre Ord, de ere kosmiske Legemer, der bevæge sig med planetarisk Hurtighed gennem Verdensrummet. Ved at nærme sig Jorden drages de ved Tiltrækningskraften ned til denne, men paa Grund af den store Hastighed (undertiden 10 Mil i Sekundet), hvormed de bevæge sig gennem Atmosfæren, jammenpresjes Luften stærkt; en uhyre Varme udvikles, og Meteoren bliver glødende, i det Mindste paa Overfladen. Meteoriten jes da som en Fldkugle, der efter kort Tid eksploderer, og Brudstykkerne falde til Jorden. Udvendig ere de beklædte med en tynd, sort Skorpe, der er dannet ved Overfladens Smeltning

under Bevægelsen gennem Atmosfæren. Et Meteor, som jaas i Frankrig den 27. Oktober 1844, tændtes i en Højde af 64 Mil og brast først, da den havde nærmet sig Jorden til en Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil. Deres Gjennemsnit overstiger i Regelen ikke 100 Fod, men har ogsaa naaet 1100 Fod. De bevæge sig i regelmæssige Baner, og vor Jord møder aarligen en Sværm af dem omtrent den 10. August og den 13. November. Mange Fldkugler gaa lydløst over Himlen; mange forsvinde uden at bryde; de opløses i en Taageplet eller slufkes. Den tilhneladende Størelse er højt forskjellig; sædvanlig bestaa de af en Kjerne, der i Regelen er hvid og kan være saa intensiv, at den om Natten kan udkaste et Lys lige saa stærkt som Fuldmaanen. Hælen er ofte meget lang, hvorved Fldkuglen faar et kometagtigt Udseende, og det mærkelige ved denne Hale er, at den ikke fjældent bliver staaende paa Himmelen længe efter, at Meteoren er forsvunden. — A

Kristi Fødselsdag.

Mange Forsøg ere blevne gjorte for nøjagtig at bestemme Dagen, Maanedens og Aaret, i hvilken vor Frelser blev født. At det ikke var den 25. December er sikkert, fordi den bibelske Fortælling bemærker, at der var Hyrder ude paa Marken og vogtede Faar om Natten. Men den Tid paa Aaret regner det næsten uafbrudt, og Enhver, som har besøgt det hellige Land, ved, at i Regntiden søge Hyrderne Ly meget tidligt paa Dagen. Undertiden gaa de slet ikke ud. Det er kun i den varme Aarstid, at de blive ude om

Natten. Saaledes tør man slutte, at Kristi Fødselsdag aldeles ikke var i December.

Det var først i det femte Aarhundrede, at Juledag blev henvist til denne Tid paa Aaret, og sandsynlig fordi de hedenske Romere ved denne Tid afholdt en Fest, som var meget almindelig, og man vilde give den hedenske Fest et kristent Præg.

Det er nu ganske almindelig antaget, at vor Frelser var født i Mar 4 før vor Tidsregning. Denne Antagelse er begrundet i to historiske Kjendsgjær-

ninger. Den ene er Herodes's Død, som ifølge Josefus fandt Sted Aar 714 af den romerske Tidsregning eller Aar 4 før Kristus. Den anden er, at der i dette Aar var en Solformørkelse, ved hvilken Lejlighed den blodtorstige Konge udstedte en Befaling til at brænde jødiske Rabinere, som havde opfordret deres Disciple til at odelægge hans Dn. Han var imidlertid død før Paasten, som fandt Sted den 12. April i det nævnte Aar, og vor Frelser antages at være født før den Datum.

Med Hensyn til Dagen skal det bemærkes, at mange Lærde nu antage, at den faldt paa den tiende Dag af den jødiske Maaned Nisan, som i Aar 4 før vor Tidsregning vilde være

Vordagen den 5. April. Ved den Tid paa Aaret var der tilstrækkeligt med Græs paa Marken, men ikke længe efter vilde det være afbrændt. Derjom vor Frelser blev født efter Kl. 6 om Aftenen, hvilket er sandsynligt, saa vilde hans Fødselsdag være Søndagen den 6. April, eftersom Vordagen endte ved Solnedgang. Han kom da til Verden paa „Herrens Dag“, den samme Dag, som han opstod fra de Døde.

Naar vi huske, at det var den 6te April, at vor Kirke grundlagdes, saa bestyrkes denne Antagelse, thi det er jo meget rimeligt, at Kirkens Fødselsdag skulde indtræffe samme Dag som Frelserens. — Bikuben.

Blandinger.

En forfærdelig Eksplosion skete i Bredendorp, Johannsburgs Forstad, Afrika, den 19. Februar under Rangement af otte Jernbanevogne, som alle vare fyldte med Dynamit. Eksplosionen rev Jorden op til 30 Fods Dybde. Alle Huse i en halv Miles Omkreds jævnedes med Jorden, og alle Ruder i Byen knustes, 50 Lig fandtes, 200 Saarede førtes til Hospitalerne, og flere af dem ere senere afgaaede ved Døden. Kun saa Hvide fandtes blandt de Omkomne.

Indhold.

Prøver Eder selv	161	Foraars-Konferencer	170
Profetiske Tider	164	Korrespondance	170
Efterlade—ikke forkaste	166	Succession	171
Red. Anm.		Festligheden i Utah	173
Tro ikke enhver Mand	168	Meteor-Eksplosionen	174
Ankomst	170	Kristi Fødselsdag	175
Bestikkelse	170	Blandinger	176

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Petersen).

1896.